

LA FUGIDA

Tenia la taula plena de papers i moltes anotacions de coses que havia de fer. El meu despatx era petit i no tenia cortines. Entrava poca llum per la finestra i solament es veien els maons grisos de l'edifici del davant. El soroll del trànsit del carrer se sentia molt.

Vaig començar a fer una carta que havia d'escriure per un client i de cop vaig tenir una idea que sempre portava pel cap. Tenia ganes d'agafar el cotxe i conduir i conduir ben lluny d'aquí. Volia veure els colors de la natura i sentir el soroll del mar.

Sense dir adéu a ningú em vaig posar l'abric i vaig sortir al carrer després de baixar les vint plantes de l'edifici amb l'ascensor. A fora feia fred, però em sentia alegre perquè sabia que començava una aventura. Volia canviar la meva vida.

Vaig arrencar el cotxe ràpidament i vaig agafar l'autopista amb direcció al nord. El meu mòbil no parava de sonar. Segurament em trucaven de la feina. Vaig tirar el mòbil per la finestra i em vaig sentir completament lliure.

Quan vaig arribar al primer poble de la costa vaig decidir anar directament a la platja. Vaig llençar les sabates a la sorra i em vaig mullar els peus a l'aigua. Solament sentia el mar i el sol m'escalfava. Això era el que jo volia.

Quan va ser l'hora de dinar vaig seure a una terrassa d'un restaurant i em vaig atipar. Què bé que estava!

Quan es va fer fosc vaig decidir anar a buscar un lloc per dormir. Vaig trobar una pensió barata i hi vaig passar la nit. Pel matí, quan estava passejant pel poble vaig conèixer un noi que es deia Joan i em va convidar a fer una volta amb la seva barca de pescador. Vam pescar molts peixos i després el vaig ajudar a vendre'ls. Ho vaig fer tan bé que em va dir que podíem treballar junts compartint la seva barca. I així va ser com vaig passar de tenir una feina a una oficina grisa i fosca a treballar a sota el cel amb l'aire a la cara.

Cada matí em llevava amb alegria. Vaig llogar un apartament petit i vaig conèixer molta gent nova. Ni me'n recordava dels companys que tenia abans! Quan pescava amb en Joan ell em parlava de les seves ganes de viatjar per tot el món. Mai havia sortit d'aquell poblet. Volia veure llocs llunyans i nous.

Jo passava les tardes passejant pel passeig marítim amb una amiga que vaig fer que es deia Núria o jugant a escacs al bar del poble amb una colla que havia fet.

Una tarda van trucar a la porta del meu apartament. El carter em va portar un paquet que no tenia cap nom. Què era allò? Em feia por obrir-lo. Era bastant gran. Me'l vaig mirar bé....i al final el vaig obrir. Quina sorpresa! A dins hi havia un sobre gran i tots els llibres i carpetes que havia deixat a la meva oficina. Vaig obrir el sobre a poc a poc... Era un bitllet d'avió per anar a Nova York a passar-hi dues setmanes. El director de la meva empresa volia que féssim negocis allà. Sense pensar-m'ho gaire vaig sortir corrents a donar aquell bitllet al meu amic Joan. A ell li feia il·lusió veure món. Jo en tenia prou amb el que veia cada dia.

